RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

nr. 223.478 van 16 mei 2013
in de zaak A. 205.381/VII-38.570.

In zake : Emiel DE KEYSER
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Peter De Smedt en Stijn Vandamme
kantoor houdend te 9000 Gent
Kasteellaan 141
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de DEPUTATIE VAN DE PROVINCIE VLAAMS-BRABANT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Karel Van Alsenoy
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antoine Dansaertstraat 92
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkomende partij :
de BVBA NERINCKX-CROMPHOUT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Isabelle Cooreman
kantoor houdend te 1070 Brussel
Ninoofsesteenweg 643
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 25 juni 2012, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant van 19 april 2012 waarbij het bestuurlijk beroep ingesteld tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Herne van 23 april 2009, houdende het verlenen aan de BVBA Nerinckx-Cromphout van de vergunning voor het exploiteren van een inrichting voor de machinale productie

van snipperhout en brandhout op maat, gelegen aan de Schepdaelstraat 18 te Herne, gedeeltelijk wordt ingewilligd en bijkomende bijzondere exploitatievoorwaarden worden opgelegd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 16 augustus 2012. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Auditeur Dieter Decock heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij en de tussenkomende partij hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 maart 2013.

Staatsraad Peter Sourbron heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Stijn Vandamme, die verschijnt voor de verzoeker, advocaat Souad Zarzouri, die loco advocaat Karel Van Alsenoy verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Matthias Valkeniers, die loco advocaat Isabelle Cooreman verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Auditeur Dieter Decock heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 17 februari 2009 dient de tussenkomende partij een milieuvergunningsaanvraag in voor de exploitatie van een inrichting voor de machinale productie van snipperhout en brandhout op maat, gelegen aan de Schepdaelstraat 18 te Herne.

Het voorwerp van de aanvraag bestaat concreet uit :

- de opslag en sortering van andere niet-gevaarlijke afvalstoffen met een opslagcapaciteit van maximum 100 ton;
- de opslag en nuttige toepassing van afvalstoffen; de opslag en mechanische behandeling van andere niet-gevaarlijke afvalstoffen met een opslagcapaciteit van maximum 100 ton;
- het lozen van 2 m^3/u bedrijfsafvalwater;
- een afvalwaterzuiveringsinstallatie, met inbegrip van het lozen van het effluentwater en het ontwateren van de bijhorende slibproductie voor de behandeling van huishoudelijk afvalwater;
- een ruimte voor het stallen van meer dan 25 autovoertuigen en/of aanhangwagens, andere dan personenwagens;
- werkplaatsen voor het nazicht, het herstellen en het onderhouden van motorvoertuigen;
- een niet-huishoudelijke inrichting voor het wassen van voertuigen en hun aanhangwagens;
- de opslag van 4.500 liter stookolie in een bovengrondse houder;
- de opslag van 1.000 liter oliën;
- een inrichting voor de verdeling van brandstoffen met één verdeelslang;
- een betonmolen en twee triltafels, uitgerust met elektromotoren met een totaal vermogen van ongeveer 25 kW voor het gieten van afsluitpalen en betonnen

hoekpalen.

3.2. Bij besluit van 23 april 2009 verleent het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Herne de gevraagde milieuvergunning. In de bijzondere voorwaarden van de vergunning wordt "gezien de specifieke bedrijfsactiviteit van de inrichting, en overwegende dat het mechanisch behandelen van de niet-gevaarlijke afvalstoffen geluidshinder kan teweeg brengen", gewezen op "de richtwaarden voor specifiek geluid in open lucht van als hinderlijk ingedeelde inrichting (Bijlagen 4.5.4. en 4.5.6. van Vlarem II)".

3.3. Tegen deze beslissing stellen een aantal omwonenden, waaronder de verzoeker, bestuurlijk beroep in bij de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant.

3.4. Met een besluit van 17 september 2009 willigt de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant het beroep gedeeltelijk in. De in eerste aanleg opgelegde bijzondere voorwaarden worden als volgt aangevuld :

> "art. 1 : binnen een termijn van 6 maanden na datum van onderhavige beslissing dient door een erkende deskundige geluid aangetoond te worden dat het gebruik van de hakselaar in open lucht aan de ter zake geldende geluidsnormen voldoet.
> art. 2 : het gebruik van de hakselaar op het terrein te Herne in open lucht wordt beperkt tot 25 dagen per jaar. De exploitant dient hierover een register bij te houden dat ter inzage ligt van de toezichthoudende overheid.
> art. 3 : tijdens de weekends en op feestdagen mag niet gehakseld worden op het terrein te Herne in open lucht".
>
> Voor het overige wordt de beroepen beslissing bevestigd.

3.5. Tegen voormeld besluit stelt de verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad van State (zaak A. 194.651/VII-37.590). Bij arrest nr. 217.163 van 12 januari 2012 vernietigt de Raad van State het besluit van 17 september 2009.

Aan dat arrest liggen de volgende motieven ten grondslag :

"12. Artikel 30bis, § 1, eerste lid, van Vlarem I bepaalt dat een vergunning kan worden verleend wanneer deze voorwaarden bevat welke garanderen dat de inrichting voldoet aan de eisen die door dit reglement en titel II van Vlarem zijn gesteld en dat de vergunning wordt geweigerd wanneer dat niet het geval is. De aangehaalde bepaling verwoordt een fundamentele doelstelling van de milieuvergunningsplicht, met name de plicht die op de bevoegde overheid rust om na te gaan of de aan de vergunningsplicht onderworpen activiteiten, die in principe verboden zijn, kunnen plaatsvinden in omstandigheden die uit oogpunt van de bescherming van de mens en het leefmilieu aanvaardbaar of toelaatbaar zijn.

Voormelde rechtsplicht bestaat op het ogenblik dat de vergunningverlenende overheid uitspraak moet doen over de vergunningsaanvraag die haar ter beoordeling is voorgelegd. Daaruit volgt dat de vergunningverlenende overheid, geplaatst voor een ernstige onzekerheid aangaande de mogelijkheid tot naleving van de toepasselijke milieunormen, niet kan volstaan met het opleggen, als bijzondere vergunningsvoorwaarde, van maatregelen waarvan niet met voldoende zekerheid vaststaat dat zij effectief zullen remediëren aan de vastgestelde normoverschrijdingen.

Met betrekking tot de geluidshinder die teweeggebracht wordt door het mechanisch behandelen van hout - hakselen, klieven, zagen en versnipperen - verwijst de bestreden beslissing naar eenmalige 'indicatieve' geluidsmetingen die aantonen dat in de Druimerenstraat te Herne, waar de verzoeker woont, de toepasselijke geluidsnormen 'aanzienlijk' worden overschreden bij het in werking zijn van de hakselaar, zodat 'milderende maatregelen' getroffen moeten worden. Als bijzondere voorwaarde legt de bestreden beslissing op dat door een erkende deskundige dient 'aangetoond te worden dat het gebruik van de hakselaar in open lucht aan de ter zake geldende geluidsnormen voldoet'.

Geplaatst voor de dwingende vaststelling dat de toepasselijke geluidsnormen 'aanzienlijk' overschreden worden, kon de verwerende partij de gevraagde milieuvergunning niet verlenen zonder artikel 30bis, § 1, eerste lid, van Vlarem I te schenden.

Uit de gegevens van de zaak blijkt niet dat de verwerende partij op het ogenblik van het verlenen van de bestreden milieuvergunning kon beschikken over concrete en afdoende garanties om de hinder afkomstig van de mechanische behandeling van het houtafval binnen de perken van het aanvaardbare te houden. Zulks wordt precies bevestigd door het feit dat de verwerende partij een bijzondere vergunningsvoorwaarde heeft opgelegd die de exploitant verplicht om middels een nog uit te voeren geluidsstudie 'aan te tonen' dat het gebruik van de hakselaar in open lucht aan de toepasselijke geluidsnormen voldoet.

In dat opzicht doet het ook niet ter zake dat de verwerende partij de resultaten van de geluidsmeting van 9 februari 2009 lijkt te willen relativeren door aan deze slechts een indicatieve waarde toe te schrijven. Evenmin is het dienend, zoals de tussenkomende partij opwerpt, dat zij op grond van artikel 4.5.1.1., § 1, van Vlarem II hoe dan ook de verplichting heeft om gedurende de

exploitatie de nodige maatregelen te treffen om de geluidsproductie aan de bron en de geluidsoverdracht naar de omgeving te beperken. Krachtens artikel 3.1.1, § 1, van Vlarem II is voormelde bepaling van rechtswege van toepassing op alle ingedeelde inrichtingen, ook indien de erin vervatte verplichtingen niet expliciet worden opgelegd in de milieuvergunning. De aan de exploitant opgelegde zorgplicht om geluidshinder ten allen tijde met de beste beschikbare technieken te beheersen, laat onverlet dat de milieuvergunning dient te worden geweigerd wanneer de geluidsnormen van Vlarem II niet kunnen worden nageleefd.

Artikel 30bis, § 1, eerste lid, van Vlarem I wordt ook geschonden wanneer -zelfs strikte- beperkingen worden opgelegd aan activiteiten die niet voldoen aan de geldende milieunormen. Derhalve vormen de bijzondere exploitatievoorwaarden waarbij het gebruik van de hakselaar beperkt wordt tot maximaal 25 dagen per jaar en verboden wordt tijdens de weekends en op feestdagen, geen in rechte aanvaardbaar motief voor het inwilligen van de vergunningsaanvraag in kwestie.

De verwerende partij en de tussenkomende partij verwijzen vruchteloos naar de gewijzigde situatie ingevolge het verlenen op 17 augustus 2011 van de vergunning tot verandering van de inrichting. Zoals reeds werd gesteld, dienen de vereiste waarborgen om tot de aanvaardbaarheid van de hinder te besluiten aanwezig te zijn op het ogenblik dat de vergunning wordt verleend. De Raad van State kan bijgevolg bij de beoordeling van de wettigheid van het thans bestreden besluit geen acht slaan op latere wijzigingen van de desbetreffende exploitatie, ook al zouden die wijzigingen bestaan in hinderbeperkende maatregelen die de verzoeker tot voordeel strekken. Er anders over oordelen zou meebrengen dat de Raad van State in de plaats van het bestuur de effectiviteit van die maatregelen zou moeten onderzoeken. Te dezen is er nog minder reden om een ander standpunt in te nemen omdat de op 17 augustus 2011 verleende milieuvergunning verplicht tot het uitvoeren van nieuwe geluidsmetingen waarbij 'zal toegezien worden op de opstelling van de machines en tractors' en deze 'tussentijdse evaluatie zal moeten aantonen in hoeverre de uitgevoerde werken, naar aanleiding van het opgestelde saneringsplan, en de aankoop van de geluidsarme hakselaar daadwerkelijk de geluidsoverlast inperken'".

3.6. Ingevolge dit vernietigingsarrest wordt de beroepsprocedure hernomen. De vereiste adviezen worden opnieuw ingewonnen.

3.7. Op 19 april 2012 willigt de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant het beroep gedeeltelijk in. De beroepen beslissing wordt gewijzigd en de gevraagde milieuvergunning wordt verleend, mits het aanvullen van de bijzondere exploitatievoorwaarden. Zo wordt onder meer opgelegd dat "het mechanisch behandelen van hout (hakselen, zagen of klieven) (...) enkel (mag)

gebeuren binnen gebouwen en/of op de binnenplaats van de inrichting, namelijk tussen de opslagloodsen en achter de perceelsafsluiting langs de Schepdaelstraat (de zgn. zone B)" en wordt "het mechanisch behandelen van hout in zone A (...) verboden".

Dit is het bestreden besluit, waarvan de voor de beoordeling van voorliggend beroep relevante overwegingen als volgt luiden :

"In uitvoering van de in de vernietigde beslissing opgelegde bijzondere vergunningsvoorwaarde werden door een erkende milieudeskundige geluidsmetingen uitgevoerd op 5 maart 2010 tussen 9.30u en 12.50u. In het verslag worden grafieken met globale meetwaarden $L_{Aeq,1s}$ toegevoegd. Rekening houdend met de fluctuerende meetresultaten voor 'geen activiteit' kan het mechanisch behandelen van hout (hakselen, klieven en zagen) als een stabiel geluid beoordeeld worden, daar tijdens de beoordelingsperiode het geluid van de betrokken machine met minder dan 5dB(A) varieert. Aldus kan besloten worden dat volgens de geluidsmetingen voor de 2 meetpunten de geluidsnorm (45 dB(A)) wordt overschreden, namelijk voor meetpunt 1: voor de zaag- en kliefactiviteiten in zone A: maximum met 13,5 dB(A) en voor de hakselactiviteiten in zone B: maximum 8,5 dB(A).

Eind 2010 werd een nieuwe hakselaar met de nieuwste technieken aangekocht.

Op 7 februari 2011 werd door de erkende deskundige geluid een aanvullende studie met mogelijke milderende maatregelen uitgevoerd. Deze aanvullende studie houdt in dat er door modellering immissies worden berekend, met de bijkomende plaatsing van loods 2 en geluidsscherm (fase 1). Uit deze modellering blijkt dat voor het mechanische behandelen van hout enkel voor wat betreft het hakselen in zone A (nabij de afscherming achter loods 1), ter hoogte van meetpunt 3 (Druimerenstraat 14) de norm (45 dB(A)) zal overschreden worden met 1 dB(A). Voor wat de zone B, namelijk de binnenplaats, betreft, zullen de normen kunnen gerespecteerd worden.

Bijgevolg mag het mechanisch behandelen van hout (hakselen, zagen of klieven) enkel gebeuren binnen gebouwen en/of op de binnenplaats van de inrichting, namelijk tussen de opslagloodsen en achter de perceelsafsluiting langs de Schepdaelstraat (de zgn. zone B). Het mechanisch behandelen van hout in zone A is verboden.

Loods 2 werd overigens al begin 2012 in gebruik is genomen".

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

Exceptie nopens het belang van de verzoeker

4. De tussenkomende partij werpt op dat de verzoeker gedomicilieerd is in de gemeente Knokke-Heist en niet bewijst eigenaar te zijn van of daadwerkelijk te verblijven in de woning, gelegen aan de Druimerenstraat 25 te Herne. De verzoeker zou dan ook niet beschikken over het rechtens vereiste belang. Dat zijn belang reeds door de Raad van State werd aanvaard in het arrest nr. 217.163 van 12 januari 2012, doet hieraan volgens de tussenkomende partij geen afbreuk, "nu deze procedure een andere procedure betreft en de(ze) argumenten (...) in de eerste procedure klaarblijkelijk niet werden opgeworpen, minstens door (...) (de) Raad niet werden behandeld".

Beoordeling

5. De verzoeker heeft bij zijn memorie van wederantwoord een afschrift gevoegd van de eigendomstitel van de woning gelegen aan de Druimerenstraat te Herne. Uit dit gegeven alleen put de verzoeker een voldoende belang om de milieuvergunning van de inrichting in kwestie te bestrijden. Het is niet noodzakelijk dat de verzoeker zelf in de woning verblijft.

De exceptie wordt verworpen.

V. Onderzoek van de middelen

Eerste middel

Standpunt van de partijen

6. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 30bis, § 1, van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991

houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (hierna : Vlarem I), van het voorzorgsbeginsel, van "het beginsel van de voorkeur van de brongerichte maatregelen, het beginsel van preventief handelen en het standstill-beginsel" zoals vermeld in artikel 1.2.1, § 2, van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De verzoeker klaagt aan dat het bestreden besluit het gebruik van de hakselaar toelaat onder de enkele voorwaarde dat het mechanisch behandelen van hout dient te geschieden op de binnenplaats van de inrichting (de zogenaamde zone B) en wordt verboden in de zogenaamde zone A, niettegenstaande de hakselaar "aanleiding geeft tot (een) geluidsnormoverschrijding van 19,5 dB(A)" - en terwijl deze normoverschrijding dan nog een onderschatting is van de werkelijke geluidsoverlast. Hij bekritiseert daarbij de geluidsstudie, waaruit deze bijzondere exploitatievoorwaarde is voortgekomen. In dit verband voert hij aan dat in deze studie, uitgevoerd in opdracht van de exploitant, door middel van modellering immissies worden berekend, dat wordt gesteld dat de te nemen geluidsbeperkende maatregelen - inzonderheid het bouwen van een loods - als een minimum dienen te worden beschouwd, dat zelfs na implementatie van deze maatregelen de geluidsnormen ternauwernood worden gehaald en dat de resultaten van deze studie niet werden geverifieerd door een objectieve en onafhankelijke geluidsstudie. Tevens benadrukt de verzoeker dat de betrokken geluidsstudie niet het voorwerp heeft uitgemaakt van het openbaar onderzoek, zodat hij zich er niet over heeft kunnen uitspreken.

7. De verwerende partij repliceert dat het werkelijk akoestisch onderzoek reeds werd uitgevoerd in april 2010 en dat de bekritiseerde geluidsstudie een aanvullend onderzoek betreft houdende het vastleggen van de saneringsmaatregelen die nodig zijn om aan de normen te voldoen, waarbij zowel

wordt uitgegaan van concrete metingen als van immissies aan de hand van modellering. Uit dit verslag blijkt volgens de verwerende partij dat het hakselen van hout in de zone B aan de wettelijke normen zal voldoen. Zij heeft geen enkele reden om te twijfelen aan de juistheid van de door een erkende deskundige uitgevoerde metingen, temeer omdat voor nieuwe inrichtingen zelfs geen verplichting bestaat om tot een voorafgaand akoestisch onderzoek over te gaan. Tot slot merkt de verwerende partij op dat de geluidsstudie uit 2009, waar de verzoeker naar verwijst, niet werd uitgevoerd door een erkende deskundige maar wel door een milieuambtenaar en de politie.

8. De verzoeker zet in zijn memorie van wederantwoord uiteen dat hij nooit de kans heeft gekregen om zijn bezwaren te formuleren over het aanvullend geluidsonderzoek, dat ook dit onderzoek bovendien tot de conclusie leidt dat, bij de mechanische behandeling van hout, de geluidsnormen nog steeds worden overschreden, dat deze activiteiten slechts sporadisch zouden plaatsvinden daaraan geen afbreuk doet aangezien de geluidsnormen op elk moment moeten worden nageleefd, dat in 2009 ernstige normoverschrijdingen werden vastgesteld door de daartoe bevoegde milieuambtenaar en de politie, dat gelet op deze dwingende en objectieve vaststellingen het voor zich spreekt dat een aantal minieme aanpassingen niet de vereiste zekerheid bieden dat voortaan wel normconform zou kunnen worden geëxploiteerd, dat de nieuwe loods immers geen enkele geluidsreducerende eigenschap heeft en dat het kwestieuze onderzoek van 7 februari 2011 niet kan worden beschouwd als een duidelijk en volledig akoestisch onderzoek waaruit de naleving van de normen blijkt, nu dit louter een verslag is over de beperkte saneringsmaatregelen.

9. De tussenkomende partij stelt dat, bij het nemen van een nieuwe beslissing na heroverweging, de feitelijke en juridische omstandigheden in acht moeten worden genomen zoals deze gelden op het ogenblik van het nemen van de nieuwe beslissing, dat de verwerende partij aldus diende rekening te houden met de feiten en gegevens die dateren van na 17 september 2009, te weten de geluidsmetingen van 5 april 2010, de intussen door haar genomen bijkomende

maatregelen en het saneringsplan van 7 februari 2011, dat aangezien uit dit laatste stuk blijkt dat de normen in de zone B kunnen worden gerespecteerd de overwegingen uit het arrest nr. 217.163 van 12 januari 2012 thans niet langer ter zake doen, dat door de opgelegde bijzondere vergunningsvoorwaarde met voldoende zekerheid vaststaat dat kan worden geremedieerd aan de vastgestelde normoverschrijdingen, dat de geluidsstudie van 2009 inmiddels achterhaald is, nu onder meer een nieuwe en geluidsarme hakselaar werd aangekocht en er, ter verwezenlijking van fase 1 van het saneringsplan, een tweede loods werd opgericht als geluidsscherm. Voorts beklemtoont de tussenkomende partij dat het akoestisch onderzoek werd uitgevoerd door een erkende deskundige en dat er geen enkele reden is om te twijfelen aan diens objectiviteit. Vermits een saneringsplan er per definitie op is gericht om een bepaalde overschrijding van de geluidsnorm terug te dringen, acht zij het overigens volstrekt normaal dat er wordt gewerkt met geluidssimulaties. De tussenkomende partij is ten slotte van mening dat de bekritiseerde geluidsstudie niet diende te worden onderworpen aan het openbaar onderzoek omdat het voorwerp van de vergunningsaanvraag erdoor niet wordt gewijzigd.

10. In haar laatste memorie voegt de verwerende partij nog toe dat uit de afwezigheid van klachten van de verzoeker sedert meer dan één jaar - een enkele "onterechte klacht" niet te na gesproken - en sedert meer dan twee jaar van de andere omwonenden, blijkt dat de in de bestreden beslissing opgelegde bijzondere voorwaarde met betrekking tot het mechanisch behandelen van hout in de zogenaamde zone B voldoende was om de hinder binnen aanvaardbare perken te houden.

11. De tussenkomende partij bekritiseert in haar laatste memorie de opvatting dat de verwerende partij bij het verlenen van de vergunning nog steeds niet kon beschikken over concrete en afdoende garanties om de hinder afkomstig van de mechanische behandeling van hout binnen de perken van het aanvaardbare te houden, of dat niet wordt gemotiveerd waarom de hinder binnen aanvaardbare perken wordt gehouden. Zij wijst er op dat uit een tabel van het saneringsplan blijkt

dat in de zone B telkens de geluidsnorm wordt gehaald, zodat de verwerende partij met zekerheid kon besluiten dat de dagdagelijkse activiteiten op het terrein in de zone B aan de geluidsnorm beantwoorden. Voorts verwijst zij naar een nieuw stuk als bewijs van de aankoop van een geluidsarme tractor na de opmaak van het saneringsplan en voor de bestreden beslissing. Artikel 30bis van Vlarem I verwoordt volgens de tussenkomende partij de verplichting van de vergunningverlenende overheid om na te gaan of de activiteiten die aan de vergunningsplicht zijn onderworpen kunnen plaatsvinden in omstandigheden die uit het oogpunt van de bescherming van het leefmilieu aanvaardbaar of toelaatbaar zijn, hetgeen volgens haar te dezen het geval is.

Beoordeling

12. Bij de beoordeling van een milieuvergunningsaanvraag is de vergunningverlenende overheid er toe gehouden om, rekening houdend met alle concrete gegevens van de zaak en de erbij betrokken uiteenlopende belangen, de hinder en de risico's voor de mens en het leefmilieu te onderzoeken en, op grond van de precieze bevindingen van dat onderzoek, de passende eindconclusies te trekken. Artikel 30bis, § 1, eerste lid, van Vlarem I bepaalt dat een vergunning kan worden verleend wanneer deze voorwaarden bevat welke garanderen dat de inrichting voldoet aan de eisen die door dit reglement en titel II van Vlarem zijn gesteld en dat de vergunning wordt geweigerd wanneer dat niet het geval is. De aan de vergunningverlenende overheid toegewezen beoordelingsbevoegdheid impliceert onder meer dat onderzocht moet worden of de ongemakken, inherent aan de voorgenomen exploitatie, de perken van de normale hinder niet te buiten gaan. Daarbij moet de overheid, wil zij zorgvuldig handelen, uitgaan van gegevens die op het ogenblik van de beslissing over de vergunningsaanvraag een voldoende hoge graad van zekerheid vertonen. Aangezien de leefmilieuregelgeving in de eerste plaats is ingesteld ter bescherming van de mens en het leefmilieu, kan immers niet worden aanvaard dat een vergunning wordt verleend zonder een voldoende, voorafgaandelijk, inzicht in de milieueffecten en de beheersing ervan.

13. Te dezen besluit de verwerende partij tot de milieuhygiënische aanvaardbaarheid van de inrichting op grond van de vaststelling dat "voor wat de zone B, namelijk de binnenplaats, betreft, (…) de normen (zullen) kunnen gerespecteerd worden". Daarvoor steunt zij op de resultaten van een aanvullende geluidsstudie van 7 februari 2011 waarin een erkende deskundige, rekening houdend met de uitvoering van een aantal milderende maatregelen, zoals de plaatsing van een tweede loods en een geluidsscherm, door modellering immissies heeft berekend.

In voornoemde geluidsstudie wordt gesteld dat "het hakselen van hout in zone B voor de beoordelingspunten M2 en M3 aan de norm zal voldoen" en dat "voor het beoordelingspunt M1 (…) het geluidsniveau rond de toegestane waarde (schommelt)". Dezelfde studie verduidelijkt dat in beoordelingspunt M1 de immissie "45 à 46 dB A" zal bedragen, terwijl de toegestane dagwaarde is vastgesteld op 45 dB(A). De aanvullende geluidsstudie van 7 februari 2011 biedt geen feitelijke grondslag voor de stellige conclusie dat de toepasselijke geluidsnormen tijdens de exploitatie zullen worden nageleefd.

Bijgevolg kon de verwerende partij op het ogenblik van het verlenen van de bestreden milieuvergunning nog steeds niet beschikken over concrete en afdoende garanties om de hinder afkomstig van de mechanische behandeling van het houtafval binnen de perken van het aanvaardbare te houden.

Het middel is gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het besluit van de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant van 19 april 2012 waarbij het bestuurlijk beroep ingesteld tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Herne van 23 april 2009, houdende het verlenen aan de BVBA Nerinckx-Cromphout van de vergunning voor het exploiteren van een

inrichting voor de machinale productie van snipperhout en brandhout op maat, gelegen aan de Schepdaelstraat 18 te Herne, gedeeltelijk wordt ingewilligd en bijkomende bijzondere exploitatievoorwaarden worden opgelegd.

2. Dit arrest dient bij uittreksel te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

3. Het Vlaamse Gewest wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 125 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zestien mei tweeduizend dertien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Eric Brewaeys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,

bijgestaan door

Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Elisabeth Impens	**Luc Hellin**